

RAJ

Ti, pelji me nad oblake,
v ta čudoviti raj,
rada bi občutila mehke korake,
nikoli ne bi hotela nazaj.

Taja Berložnik, 8. r

Mavrična ptica

Nekje za devetimi gorami je stala majhna skromna rjava hiša. V njej sta živela starša, ki sta imela majhno deklico. Stara je bila sedem let. Nosila je skromno oblekico in obuta je bila v prevelike čevlje. Njihova družina je bila zelo revna, a se je v njej čutilo veliko ljubezni in veselja.

Nekega toplega jesenskega jutra se je družina odpravila v gozd po drva. Gozd je bil obarvan v jesenske barve. Živali so si nabirale hrano za dolgo zimo. Na drevesih so žvrgoleli ptički. Deklica je bila nad njihovim žvrgolenjem osupla. Tudi sama je rada pela. Njen glas je bil navdihujoč. Po gozdu je plesala, poskakovala, pela in opazovala naravo. Medtem je v mahu zagledala ranjeno ptico. Odšla je do nje in jo prijela. Imela je mavrična peresa. Ptica je imela poškodovano krilo, zato ji ga je deklica povila. Takrat so ptici odpadla tri peresa. Prvo je bilo rdeče, drugo modro in tretje mavrično. Deklica jih je z navdušenjem pobrala. Hotela jih je pokazati staršem, a sta že odšla. Žalostna in izgubljena je tavalala po gozdu. Usedla se je na mah pri drevesu in začela jokati. Njene solze so bile tako velike, da je iz njih nastal potok in iz njega še celo jezero. Do nje je priletel mavrični ptiček. Začel je piti vodo iz jezera. Takrat je deklica zaslišala glas, ki ji je rekel: »Peresa, ki si jih prej vzela, so znamenja. Pomagajo ti poiskati izgubljene stvari.« Ko je glas izginil, je ptica odletela.

Deklica je iz žepa vzela peresa in začela razmišljati. Pomislila je, da bi ji peresa mogoče pomagala poiskati starša. Takrat je rdeče pero začelo poplesavati po zraku. Deklica ga je hotela ujeti, a ga je veter odmikal. Za njim je tekla po širnem gozdu in se ob nekaj spotaknila. To je bil očkov nahrbtnik. Vsa vesela ga je pobrala in v njem našla pismo. Na njem je pisalo: »Draga hči, če bereš to pismo, si se izgubila in ne veš, kje sva. Moraš slediti srcu, ki te bo vodilo do naju.« Ko je to prebrala, je pismo izginilo in pred njo se je pojavil zloben volk. Bil je renčav, slinast in strašljiv na pogled. Deklica se ga je bala. V žepu je začutila peresa. Zaželela si je, da bi volk izginil. Pero je poletelo proti volku in počilo. Volk se je prestrašil in pobegnil. Na nebu pa sta se kot privid pojavila njena starša. Mama ji je rekla: »Čakava na tvoj objem v stari koči na robu gozda.« Deklica ja počasi odšla naprej. Bila je lačna in sestradana. Minilo je že veliko časa in poti domov še ni našla. Stopala je po brezpotjih, se zapletala v veje in korenine in ko je bila noč, se je skrila v kakšno drevesno duplino ter zaspala.

Prišel je nov dan, ko je spet hodila po potki in našla nekaj borovnic. Pojedla jih je in odšla naprej. Dolgo je hodila in končno prišla do kočice. Očka jo je ves vesel objel, mama pa jo je poljubila. Počakala sta jo. Hoteli so iti domov, a so jim pot onemogočili volkovi. Deklica se je takrat spomnila, da ima v žepu še eno pero. To je bilo mavrično. Vrgla ga je v zrak in si zaželela, da bi volkovi izginili. Pero je začelo švigati sem in tja. Dvignilo je liste in palice. Volkovi so se močno prestrašili in se razbežali. Ko je pero padlo na tla, so ugotovili, da so rešeni. Odšli so domov.

Doma je deklica premišljevala o mavrični ptici. Prepevala si je lepe pesmi, takrat pa ji je nekaj potrkal na okno. To je bil mavrični ptiček. Zapel ji je najlepšo pesem, kar jih je znal. Deklica je med poslušanjem pozabila na vse svoje skrbi in družina je živela srečno do konca svojih dni.

Lara Slapnik, 6. r

Čudežna zapestnica

Nekoč je za devetimi vodami in devetimi gorami živela deklica, ki ni imela staršev. Hodila je po svetu, trkala na vrata in prosila za kruh. Imela je veliko prijateljev, ki so bili brezdomci.

Nekega dne je zašla v majhno vas. Na travniku je zagledala hišico. Potrkala je na vrata in čakala. Čez nekaj časa ji je vrata odprla starka. Deklico je povabila noter ter ji ponudila piškote in topel čaj. Starka je deklici rekla, da lahko ostane pri njej, a ji bo morala pomagati pri opravilih. Deklica je z veseljem privolila. Čez nekaj dni je deklica odšla v bližnje mesto, da bi kupila nekaj stvari, ki sta jih potrebovali. Ko je hotela vstopiti v trgovino, je na tleh opazila brezdomca. Rekel je, da mu še nihče ni ničesar dal. Deklici se je zasmilil in dala mu je ves denar, ki ga je imela, obdržala je le toliko, da je kupila majhen hlebček kruha, ki ga bo dala starki. Brezdomec se ji je navdušeno zahvalil. Ko je hodila domov, je razmišljala, da je prav storila, da je dala nekaj ubogemu človeku. Naenkrat je zaslišala krike. Ozrla se je in zagledala možakarja, ki je pretepal ubogega brezdomca in mu hotel vzeti denar, ki mu ga je dala. Stekla je k njemu in ga prosila, naj neha. Takrat pa se je od nekod pojavila drobna vila. Zamahnila je s palico in hudobneža zaprla v kletko. Proti deklici je razprla svojo dlan, na kateri se je zableščala zapestnica. Ko je deklica prijela zapestnico, je vila izginila. Deklica je dala zapestnico na roko in v hipu je v rokah imela polno stvari, ki bi jih s starko potrebovali. Bila je presrečna, a je dala stvari brezdomcu. Ni in ni se ji nehal zahvaljevati. Deklica je odšla 'domov'. Ko je prišla pred hišo, je imela spet polne roke potrebnih stvari. Starka je odprla vrata in osupnila, saj je imela deklica v rokah mnogo več stvari, kot je imela denarja. Deklica je starki razložila, kaj se ji je zgodilo. Takrat ji je starka povedala, da se vila le redko prikaže, da pa tat vsak dan okrade kakšnega človeka. Odločili sta se in odšli v mesto, kjer sta vsem brezdomcem in revnim ljudem dali stvari, ki so jih potrebovali.

Od tistega dne so bili vsi v mestu srečni in vila se je starki in deklici velikokrat prikazala, hudobneža pa nikoli več niso videli.

Klara Poličnik, 6. r